

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 30 czerwca 2015 roku Sąd Rejonowy w Płocku, na skutek zarzutów wniesionych przez pozwaną A. C. od nakazu zapłaty wydanego przez ten Sąd w dniu 1 października 2014 roku, uchylił nakaz zapłaty wydany w postępowaniu nakazowym i oddalił powództwo M. W. o zapłatę oraz zasądził od powoda na rzecz pozwanej kwotę 1 217,00 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (wyrok - k. 64; uzasadnienie – k. 67 - 70).

Apelację od powyższego wyroku złożył powód, zaskarżając go w całości.

Zaskarżonemu orzeczeniu skarżący zarzucił naruszenie normy art. 233 § 1 k.p.c. poprzez nieprawidłową (niezgodną z zasadami logiki i doświadczenia życiowego) ocenę materiału dowodowego.

Wskazując na powyższy zarzut skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez utrzymanie w mocy nakazu zapłaty ewentualnie uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji. Ponadto wniósł o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda wszelkich kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych za obie instancje (apelacja - k. 73 – 75).

W odpowiedzi na apelację pozwana wniosła o jej oddalenie w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów zastępstwa procesowego za II instancję według norm przepisanych (600 złotych) (odpowiedź na apelację - k. 82 -83).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powoda jest bezzasadna.

W ocenie Sądu Okręgowego, zarzuty podniesione przez skarżącego nie zasługują na uwzględnienie. Rozstrzygnięcie Sądu I instancji pozostaje w zgodzie z poczynionymi ustaleniami w zakresie stanu faktycznego sprawy i koresponduje ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym. Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy i wyczerpujący przeprowadził postępowanie dowodowe w sprawie, dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, jak również zastosował właściwe przepisy prawa materialnego. W tym zakresie Sąd Okręgowy w pełni podziela argumentację faktyczną i prawną Sądu Rejonowego, a poczynione ustalenia faktyczne przyjmuje za własne.

Nie zasługuje na uwzględnienie podniesiony przez skarżącego zarzut naruszenia normy art. 233 § 1 k.p.c. poprzez nieprawidłową (niezgodną z zasadami logiki i doświadczenia życiowego) ocenę materiału dowodowego.

Zgodnie z art. 233 § 1 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Stosując zasadę swobodnej oceny dowodów według własnego przekonania, sąd obowiązany jest przestrzegać zasad logicznego rozumowania, a więc może z zebranego materiału dowodowego wyciągnąć wnioski tylko logicznie uzasadnione. Sąd może dać wiarę tym lub innym świadkom, czyli swobodnie oceniać ich zeznania, nie może jednak na tle tych zeznań budować wniosków, które z nich nie wynikają. Przy ocenie dowodów, tj. ich wiarygodności i mocy, istotną rolę odgrywają zasady doświadczenia życiowego. Wszechstronne rozważenie zebranego materiału oznacza uwzględnienie wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu oraz wszystkich okoliczności towarzyszących przeprowadzaniu poszczególnych środków dowodowych, a mających znaczenie dla ich mocy i wiarygodności (stanowisko takie zajął Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 26 czerwca 2003 roku, V CKN 417/01, LEX nr 157326). W tym zakresie należy brać pod uwagę cały materiał sprawy. W wyniku swobodnej oceny dowodów sąd dokonuje selekcji zebranego materiału pod kątem widzenia istotności poszczególnych jego elementów. Dalszym założeniem prawidłowej oceny dowodów jest ich poprawna interpretacja: np. wykładnia dokumentu, wykładnia zeznań świadka itd.

W rozpoznawanej sprawie brak jest podstaw do przyjęcia, że rozstrzygnięcie Sądu I instancji jest niezgodne z zasadami logiki i doświadczenia życiowego. Nie można zarzucić temu Sądowi, iż wyprowadził logicznie błędny wniosek z

ustalonych przez siebie okoliczności, czy też przyjął fakty za ustalone bez dostatecznej podstawy (fakty, które nie zostały potwierdzone materiałem), bądź przeciwnie - uznał za nieudowodnione pewne fakty mimo istnienia ku temu dostatecznej podstawy w zebranych materiale.

Sąd Rejonowy wszechstronnie wyjaśnił okoliczności sprawy istotne dla jej rozstrzygnięcia, a mianowicie fakt przedawnienia roszczeń powoda na skutek nie wykazania okoliczności powodujących przerwanie jego biegu.

Z niekwestionowanych i niewadliwych ustaleń Sądu Rejonowego wynika, że w dniu 8 kwietnia 2011 roku pozwana w ramach prowadzonej działalności gospodarczej nabyła od powoda benzynę bezołowiową. Powód wystawił fakturę VAT nr (...) na kwotę 3 574,34 złotych z terminem płatności w dniu 11 kwietnia 2011 roku. Zatem z faktury VAT wynikała wymagalność należności z tytułu sprzedaży (k.11). Skoro zaś zgodnie z art. 120 k.c. bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne, to dwuletni termin przedawnienia wynikający z treści art. 554 k.c. upłynął w dniu 11 kwietnia 2013 roku. Złożenie pozwu w niniejszej sprawie w dniu 11 lipca 2014 roku nastąpiło po upływie terminu przedawnienia.

Zasadnie Sąd Rejonowy wskazał, iż powód nie wykazał żadnych okoliczności powodujących przerwę biegu przedawnienia. Powołani na okoliczność uznania przez pozwaną długu świadkowie E. K. i Ł. W., wskazywali na ustalenia ustne i zapewnienia co do spłaty, ale nie były one potwierdzone na piśmie. Zatem trafnie Sąd Rejonowy uznał, iż wprawdzie powód powoływał się na uznanie niewłaściwe długu przez pozwaną, które miało nastąpić w rozmowie we wrześniu 2012 roku, jednakże w sposób niewątpliwy okoliczności tej nie udowodnił. Po pierwsze świadek E. K. nie była bezpośrednim świadkiem tych rzekomych zapewnień i wie o tych okolicznościach jedynie z relacji powoda. Po drugie, słusznie podnosi Sąd Rejonowy, że wysoce nieprawdopodobną jest okoliczność aby oboje z przesłuchanych świadków po upływie bez mała 3 lat czasu pamiętali dokładnie, że zapewnienia pozwanej miały miejsce po raz ostatni akurat we wrześniu 2012 r. Nie przekonuje również Sądu Okręgowego argument, że te rzekome zapewnienia świadek Ł. W. umiejscowił czasowo przed wysłaniem wezwania do zapłaty z grudnia 2012 r.

Wskazać należy także, że zarówno powód jak i pozwana nie dochowali należytej staranności w prowadzeniu działalności gospodarczej. Zarówno sposób rozliczeń jak i ustne ustalenia świadczą o braku profesjonalizmu przy zawieraniu transakcji. Jako przedsiębiorców bowiem obowiązuje ich podwyższony miernik staranności uwzględniający zawodowy charakter prowadzonej działalności (art. 355 § 2 k.c.). Należyta staranność określana przy uwzględnieniu zawodowego charakteru prowadzonej działalności gospodarczej uzasadnia zwiększone oczekiwania co do umiejętności, wiedzy, skrupulatności i rzetelności, zapobiegliwości i zdolności przewidywania. Obejmuje także znajomość obowiązującego prawa oraz następstw z niego wynikających w zakresie prowadzonej działalności gospodarczej.

Sąd Okręgowy nie dostrzegł żadnych uchybień kwestionowanego wyroku, które winny być uwzględnione w toku kontroli instancyjnej z urzędu. W tym stanie rzeczy, wobec bezzasadności zarzutu podniesionego przez powoda Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako niezasadną.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w związku z art. 99 k.p.c. i art. 391 § 1 k.p.c. Zasądzona kwota 600,00 złotych stanowi wynagrodzenie pełnomocnika pozwanej będącego radcą prawnym, którego wysokość została określona zgodnie z § 2 ust. 1 i § 6 pkt 4 w związku z § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity Dz. U. 2013 poz. 490 z późn. zm.).